

Ռուբեն Սևակ

Քնացիր . . .

Դուրսը մարմանդն իջավ,
Հեռվեն լիճը հանգեցավ,
Հալած անուրջ մը չէ՞ անձիր...
Բարձերուն մեջ, ահ, քնացի՛ր:

Ձյունը կիջնե տենդահովով...
Իմ ճերմակ սերս ալ դողդղալով
Թարթևանես վա՛ր մտացիր
Կմաղվի՛ վրադ, ո՛հ, քնացի՛ր:

Երգ մը չէ՞, որ կուլա հեռուն...
Լուռ օրհներգի մը վանկերուն
Նըման իմ սերըս անձանձիր
Կմաղվի՛ վրադ, ո՛հ, քնացի՛ր:

Մահը շրջեր քունիդ մեջեն:
– Հե՛գ մեռելները կանրջե՞ն:
Դագաղդ ըլլամ ես սևածիր,
Ու դուն այսպես մեջն քնացիր...